

VULNERABILITY, SOCIAL SUFFERING, AND SUBJECTIVITY OF FLOOD-AFFECTED PEOPLE.

LIEUTENANT COLONEL JIRAPORN CHOMSRI 5236919 SHMS/D

Ph.D. (MEDICAL AND HEALTH SOCIAL SCIENCES)

THESIS ADVISORY COMMITTEE: PENCHAN SHERER, Ph.D.,
MULLIKA MUTTIKO, Ph.D., KANOKWAN THARAWAN, Ph.D.

ABSTRACT

This study is qualitative research that implements the Critical Medical Anthropology concept to disclose suffering experiences and subjectivity of flood-affected people in Wang Noi, Phra Nakhon Si Ayutthaya. The approach used narrative interviews, observation and focus group discussions with ten informants.

Visible effects from physical deteriorations are collective suffering experiences. Moreover, invisible sufferings are embedded in everyday life before a flood crisis occurs. The inequality of economic development is a significant factor for geographical transformation. Many have to live in high flood risk exposure areas inevitably. Life becomes vulnerable to hazards from the structural vulnerability. Local people, who are living with low socio-economic status, are incapable of coping with disaster impacts. The consequences of disaster impacts make flood-affected people live in a more difficult condition. Their daily earnings disappear with the flood water. They face the uncertainty of life, emotional instability, and mental trauma that affects their health condition. The individual vulnerability affects the capability of coping. In addition, suffering experiences also derive from discrimination during disaster assistance. The delayed help and unequal aid, which is connected to the patronage system, brings about another form of suffering. The social arrangement caused by capitalist ideology is fundamentally tied to economic value. Therefore, flood protection focuses on industrial zones, but neglects people in the vicinity. It causes multiple forms of flood suffering. The ignorance of both structural and individual vulnerability produce ineffective flood management.

The results of the study have come up with significant suggestions that could be applied to minimize both structural vulnerability and individual vulnerability. The flood phenomenon is a social process. The reduction of risk and hazard conditions is the best way to decrease the occurrence of disasters. The social arrangement should realize the social perspective together with the physical perspective. The empowerment of knowledge and implementation of local knowledge should be used in order to increase the capability of coping with floods.

KEY WORDS: FLOOD-AFFECTED PEOPLE/ VULNERABILITY/
SUFFERING

171 pages

ความเปราะบาง ความทุกข์ทางสังคม และ อัตวิสัยของผู้ประสบภัยพิบัติน้ำท่วม

VULNERABILITY, SOCIAL SUFFERING, AND SUBJECTIVITY OF FLOOD-AFFECTED PEOPLE

พันโทหญิงจิราภรณ์ ชมศรี 5236916 SHMS/D

ปร.ด. (สังคมศาสตร์การแพทย์และสาธารณสุข)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : เพ็ญจันทร์ เซอร์เรอร์, Ph.D., มัลลิกา มัติโก, Ph.D., กนกวรรณ ธารารณ, Ph.D.

บทคัดย่อ

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพที่ใช้แนวคิดมานุษยวิทยาการแพทย์เชิงวิพากษ์ที่เผยให้เห็นประสบการณ์ความทุกข์ และอัตวิสัยของผู้ประสบภัยพิบัติน้ำท่วมในอำเภอวังน้อยจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ใช้การสัมภาษณ์ การสังเกต และการสนทนากลุ่ม กับผู้ให้ข้อมูล 10 ราย

ความทุกข์จากลักษณะทางกายภาพที่เสียหายเป็นประสบการณ์ความทุกข์ร่วม ส่วนความทุกข์ที่มองไม่เห็นแฝงฝังในชีวิตประจำวันเกิดขึ้นก่อนเกิดวิกฤติน้ำท่วม การพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ไม่เท่าเทียมเป็นปัจจัยสำคัญทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพื้นที่ ต้องอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ชีวิตกลายเป็นชีวิตที่เปราะบางจากเชิงโครงสร้าง ชาวบ้านในท้องถิ่นที่มีสถานะทางสังคมต่ำและไม่สามารถรับมือกับผลกระทบจากน้ำท่วมได้ ผลที่เกิดขึ้นตามมาทำให้ผู้ประสบภัยพิบัติอาศัยอยู่ในสภาพที่ยากลำบาก รายได้ประจำวันหายไปเผชิญกับชีวิตที่ไม่แน่นอน อารมณ์ที่ไม่มั่นคง จิตใจบอบช้ำ และส่งผลต่อสุขภาพ ความเปราะบางระดับบุคคลส่งผลถึงความสามารถในการเผชิญกับปัญหา นอกจากนี้ประสบการณ์ความทุกข์ยังเกิดจากรูปแบบของการเลือกปฏิบัติ การให้ความช่วยเหลือที่ล่าช้า ไม่เท่าเทียมซึ่งเชื่อมโยงกับระบบอุปถัมภ์ ทำให้เกิดความทุกข์ในรูปแบบใหม่ ดังนั้น การปกป้องพื้นที่อุตสาหกรรมแต่ละเลยชีวิตของคนที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียง ทำให้เกิดความทุกข์ซ้ำทุกข์ซ้อน การไม่คำนึงถึงความเปราะบางทั้งระดับโครงสร้าง และ ระดับบุคคลทำให้การจัดการภัยพิบัติน้ำท่วมด้อยประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะที่สำคัญจากการศึกษานี้คือ การลดความเปราะบางทั้งในเชิงโครงสร้าง และ ความเปราะบางระดับบุคคลลง เพราะน้ำท่วมเป็นขั้นตอนทางสังคม การลดเงื่อนไขที่มีความเสี่ยงและอันตรายจะเป็นการลดโอกาสของการเกิดภัยพิบัติ การจัดการทางสังคมควรคำนึงใช้มิติทางสังคมควบคู่กับการแก้ปัญหาทางกายภาพ การเสริมสร้างความรู้และนำความรู้ในชุมชนเข้าร่วมแก้ปัญหา จะทำให้เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือกับภัยพิบัติน้ำท่วม